

Évközi 11. Vasárnap C

*Tudjuk, hogy az ember
nem a törvény tettei alapján igazul meg,
hanem a Jézus Krisztusba vetett hit által.
(Gal 2,16)*

Olvasmány

2. Sámuel 12,7-10.13

Miután Dávid súlyosan vétkezett, Nátán próféta így szólt hozzá: "Ezt mondja az Úr, Izrael Istene: 'Fölkentelek Izrael királyává, és kiszabadítottalak Saul kezéből. Neked adtam urad házát, és öledbe urad asszonyait, és rád bízam Izrael házát és Juda házát. S ha ez még kevés lett volna, sokkal többet is adtam volna neked. Miért vetted hát meg az Urat, miért tettél olyat, ami gonosznak számít az Úr szemében? Kard által elveszítetted a hetita Uriját, hogy elvehesd a feleségét. Igen, elveszítetted őt az ammoniták kardja által! Nos, a kard sose fordul el házadtól, amiért megvetted, és elvetted a hetita Urijától a feleségét, hogy a te asszonyod legyen.'"

Erre Dávid így szólt Nátánhoz: "Vétkeztem az Úr ellen!" Nátán ezt válaszolta Dávidnak: "Íme, az Úr is megbocsátja bűnödöt, s nem halsz meg."

Szentlecke

Galatához 2,16.19-21

Testvéreim! Tudjuk, hogy az ember nem a törvény tettei alapján igazul meg, hanem a Jézus Krisztusba vetett hit által. Ezért mi is elfogadtuk Jézus Krisztus hitét, hogy a Krisztusba vetett hit által igazuljunk meg és ne a törvény cselekedetei által, amelyek senkit sem tehetnek igazzá.

Hiszen a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek, mert Krisztussal engem is keresztre feszítettek. Élek, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem.

Minthogy azonban most még testben élek, Isten Fiának hitében élek, aki szeretett engem, és feláldozta magát értem. Nem vetem el az Isten kegyelmét. Mert ha a törvény útján igazzá válhat az ember Krisztus hiába halt meg.

Evangelium

rövidebb forma: Lukács 7,36-50

Abban az időben: Egy farizeus meghívta Jézust, hogy étkezzék nála. Betért hát a farizeus házába, és ott asztalhoz ült. Élt a városban egy bűnös nő. Amikor

megtudta, hogy Jézus a farizeus házában van vendégségben, alabástrom edényben illatos olajat hozott. Megállt hátul Jézus lábánál. Sírt, könnyeivel öntözte Jézus lábát, majd hajával megtörölte, és csókolgatta. Végül pedig megkenete illatos olajjal.

Ennek láttára a vendéglátó farizeus így szólt magában: "Ha ez próféta volna, tudná, hogy ki és miféle, aki érinti őt: hogy ez egy bűnös nő." Jézus akkor hozzá fordult: "Simon, mondanék neked valamit." Az így válaszolt: "Mester, beszélj!" "Egy hitelezőnek két adósa volt. Az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel. Nem volt miből fizetniük, hát elengedte mindkettőnek. Melyikük szereti most jobban?"

"Úgy gondolom az, akinek többet engedett el" – felelte Simon. "Helyesen ítéltél" – válaszolta.

Majd az asszony felé fordulva így szólt Simonhoz: "Látod ezt az asszonyt? Betértem házába, s te nem adtál vizet a lábamra. Ez viszont könnyeivel öntözte a lábamat, és hajával törölte meg. Csókot sem adtál nekem, ez meg szüntelenül csókolgatja lábamat, amióta csak bejött. Aztán te nem kentél meg fejemet olajjal. Ez meg kenetet öntött a lábamra.

Azt mondom hát neked, sok bűne bocsánatot nyer, mert nagyon szeretett. Akinek keveset bocsátanak meg, az kevésbé szeret." Aztán így szólt az asszonyhoz: "Bocsánatot nyertek bűneid. Menj békével!"

Elmélkedés

Hívó emberként olyan biztonságunk van, amelyet semmiféle világi törvény nem helyettesíthet: Isten önmagától hűséges az emberhez, bármilyen bűnös legyen is. A törvényre való hivatkozás inkább fenyegetés, mint segítség az Isten és ember közötti kapcsolatban. Az első olvasmányban Dávid nem szegül szembe a törvénnyel és mégis milyen bűnös: nem a törvény szerint, hanem Isten előtt, mert megsértette az emberiség íratlan törvényét és Isten képviselőjeként beszennyezte Isten nevét. Isten mégis kész, hogy megbocsásson neki, mert Dávid bevallja hibáját. Isten megbocsátása azt jelenti: Tettet nincs már hatással kapcsolatunkra, nem terheli tovább; továbbra is megajándékoznak az élettel és egyre mélyebben megtapasztalhatod, mert kinyilvánítottad, hogy velem akarsz jönni tovább; nem hagyom, hogy eless. Megmarad azonban minden gonosz cselekedet káros következménye és az embereknek tovább kell hordozniuk akkor is, ha a továbbiakban nem játszik szerepet Isten és ember között – a hegek megmaradnak. Az evangéliumban is megnyilvánul Isten határtalan, megmentő szeretete. A bűnös asszony a múltban átlépte a törvény által szabott határt és így a jámbor emberek körén kívülre helyezte magát. Semmiféle törvény nem írja elő Jézusnak, hogy megbocsásson, mégis elveti a múltat és újra jövőt (távlatot) ajándékozik neki. Jézus elismeri a farizeusi igazságot, korlátaival együtt, de megbocsátó szeretete nem ismer korlátokat. Ha "Krisztus bennünk él" (2. olvasmány), akkor mi is megtaláljuk a megbocsátáshoz szükséges erőt. Megbocsátani azt jelenti, hogy Jézussal együtt az életet választjuk a halállal szemben; a jövőt a múlttal szemben; a határtalanságot a törvény szűkösségével szemben. Ha korlátatlanul meg tudunk bocsátani egymásnak, akkor mindegyikünk meg tudja újítani életét és feltámadhat.

Évközi 11. Vasárnap C

Tudjuk, hogy az ember nem a törvény tettei alapján igazul meg, hanem a Jézus Krisztusba vetett hit által. (Gal 2,16)

Olvasmány

2. Sámuel 12,7-10.13

Miután Dávid súlyosan vétkezett, Nátán próféta így szólt hozzá: "Ezt mondja az Úr, Izrael Istene: 'Fölkentelek Izrael királyává, és kiszabadítottalak Saul kezéből. Neked adtam urad házát, és öledbe urad asszonyait, és rád bízam Izrael házát és Juda házát. S ha ez még kevés lett volna, sokkal többet is adtam volna neked.

Miért vetted hát meg az Urat, miért tettél olyat, ami gonosznak számít az Úr szemében? Kard által elveszítetted a hetita Uriját, hogy elvehesd a feleségét. Igen, elveszítetted őt az ammoniták kardja által! Nos, a kard sose fordul el házadtól, amiért megvetted, és elvetted a hetita Urijától a feleségét, hogy a te asszonyod legyen."

Erre Dávid így szólt Nátánhoz: "Vétkeztem az Úr ellen!" Nátán ezt válaszolta Dávidnak: "Íme, az Úr is megbocsátja bűnödöt, s nem halsz meg."

Szentlecke

Galatához 2,16.19-21

Testvéreim! Tudjuk, hogy az ember nem a törvény tettei alapján igazul meg, hanem a Jézus Krisztusba vetett hit által. Ezért mi is elfogadtuk Jézus Krisztus hitét, hogy a Krisztusba vetett hit által igazuljunk meg és ne a törvény cselekedetei által, amelyek senkit sem tehetnek igazzá.

Hiszen a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek, mert Krisztussal engem is keresztre feszítettek. Élek, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem.

Minthogy azonban most még testben élek, Isten Fiának hitében élek, aki szeretett engem, és feláldozta magát értem. Nem vetem el az Isten kegyelmét. Mert ha a törvény útján igazzá válhat az ember Krisztus hiába halt meg.

Evangélium

hosszabb forma: Lukács 7,36 – 8,3

Abban az időben: Egy farizeus meghívta Jézust, hogy étkezzék nála. Betért hát a farizeus házába, és ott asztalhoz ült. Élt a városban egy bűnös nő. Amikor megtudta, hogy Jézus a farizeus házában van vendégségben, alabástrom edényben illatos

olajat hozott. Megállt hátul Jézus lábánál. Sírt, könnyeivel öntözte Jézus lábát, majd hajával megtörölte, és csókolgatta. Végül pedig megkenete illatos olajjal.

Ennek láttára a vendéglátó farizeus így szólt magában: "Ha ez próféta volna, tudná, hogy ki és miféle, aki érinti őt: hogy ez egy bűnös nő." Jézus akkor hozzá fordult: "Simon, mondanék neked valamit." Az így válaszolt: "Mester, beszélj!"

"Egy hitelezőnek két adósa volt. Az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel. Nem volt miből fizetniük, hát elengedte mindkettőnek. Melyikük szereti most jobban?"

"Úgy gondolom az, akinek többet engedett el" – felelte Simon. "Helyesen ítéltél" – válaszolta.

Majd az asszony felé fordulva így szólt Simonhoz: "Látod ezt az asszonyt? Betértem házádba, s te nem adtál vizet a lábamra. Ez viszont könnyeivel öntözte a lábamat, és hajával törölte meg. Csókot sem adtál nekem, ez meg szüntelenül csókolgatja lábamat, amióta csak bejött. Aztán te nem kentet meg fejemet olajjal. Ez meg kenetet öntött a lábamra.

Azt mondom hát neked, sok bűne bocsánatot nyer, mert nagyon szeretett. Akinek keveset bocsátanak meg, az kevésbé szeret." Aztán így szólt az asszonyhoz:

"Bocsánatot nyertek bűneid. Menj békével!"

Ezután bejárta a városokat és a falvakat, tanított és hirdette az Isten országát. Vele volt a tizenkettő és néhány asszony, akiket a gonosz lelkektől és a különféle betegségektől megszabadított: Mária, melléknevén Magdalai, akiből hét ördög ment ki, Johanna, Heródes intézőjének, Kuzának a felesége, Zsuzsanna és még sokan mások, akik vagyonukból gondoskodtak róla.

Elmélkedés

Hívó emberként olyan biztonságunk van, amelyet semmiféle világi törvény nem helyettesíthet: Isten önmagától hűséges az emberhez, bármilyen bűnös legyen is. A törvényre való hivatkozás inkább fenyegetés, mint segítség az Isten és ember közötti kapcsolatban. Az első olvasmányban Dávid nem szegül szembe a törvénnyel és mégis milyen bűnös: nem a törvény szerint, hanem Isten előtt, mert megsértette az emberiség íratlan törvényét és Isten képviselőjeként beszennyezte Isten nevét. Isten mégis kész, hogy megbocsásson neki, mert Dávid bevallja hibáját. Isten megbocsátása azt jelenti: Tetted nincs már hatással kapcsolatunkra, nem terheli tovább; továbbra is megajándékozlak az étellel és egyre mélyebben megtapasztalhatod, mert kinyilvánítottad, hogy velem akarsz jönni tovább; nem hagyom, hogy eless. Megmarad azonban minden gonosz cselekedet káros következménye és az embereknek tovább kell hordozniuk akkor is, ha a továbbiakban nem játszik szerepet Isten és ember között – a hegek megmaradnak. Az evangéliumban is megnyilvánul Isten határtalan, megmentő szeretete. A bűnös asszony a múltban átlépte a törvény által szabott határt és így a jámbor emberek körén kívülre helyezte magát. Semmiféle törvény nem írja elő Jézusnak, hogy megbocsásson, mégis elveti a múltat és újra jövőt (távlatot) ajándékoz neki. Jézus elismeri a farizeusi igazságot, korlátaival együtt, de megbocsátó szeretete nem ismer korlátokat. Ha "Krisztus bennünk él" (2. olvasmány), akkor mi is megtaláljuk a megbocsátáshoz szükséges erőt. Megbocsátani azt jelenti, hogy Jézussal együtt az életet választjuk a halállal szemben; a jövőt a múlttal szemben; a határtalanságot a törvény szűkösségével szemben. Ha korlátozatlanul meg tudunk bocsátani egymásnak, akkor mindegyikünk meg tudja újítani életét és feltámadhat.